

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈR, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 22 JUNI.

Kiezing van den 1sten juli.

Kandidaten der Katholieke Vereeniging.

COART JUSTIN,
DARIS, advocaat,
MEYERS, id.
NOSENT, id.
RENARD STAS,
SCHAETZEN OSCAR,
SLEGGERS, geneesheer,
SWEECK LAMBERT,
VAN ORMELINGEN, notaris,
VROONEN-AERTS.

Wij verzoeken alle kiezers die verlangen te stemmen voor de katholieke kandidaten, de namen dezer heeren te schrijven zoo als het hierboven aangeduid is, zonder er andere aanduidingen bij te voegen.

De namen moeten met zwarten inkt geschreven zijn op den kant van het stembriefje waar de zegel zich niet bevindt. Het stembriefje moet juist in vieren geplooid zijn en geen het minste teeken dragen waaraan men het zou kunnen herkennen. Dus geene onnodige plooiën, geene inktvlekken van buiten of van binnen, geene uitschrabbingen.

Al deze bepalingen moeten stiptelijk in acht genomen worden ten einde voor te komen dat de stembriefjes ongelidig verklaard worden.

Tongeren, den 21 juli 1872.

Mijnheer de Postrijder,

Vivat het oud tongersch bloed! Zouden wij ons hier in Tongeren door de liberalerij laten overrompelen? Dat zal toch *quatre vingt mille non de tonnère* niet waar zijn!

Tongeren is ten alle tijde eerepreek katholijke stad geweest. De liberale verneukerij waarmede de menschen ergens anders verleide, vond nooit bij onze burgerij den minsten bijval en zelfs in den tijd toen gansch het land onder de zweep der liberalerij lag, bleef Tongeren onwankelbaar katholijk.

Sedert is er een draai gekomen. In de voornaamste steden van het land hebben de kiezers de liberalerij veroordeeld. Antwerpen, Leuven, Brugge, Namen, Mechelen, enz. enz. hebben de liberalen aan de deur van het stadhuis gezet. In de gansche provincie Limburg en om zoo te zeggen in gansch Luxemburg zijn de liberalen t'huis gezonden en door katholijken vervangen.

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(Vervolg.)

De soldaten marcheerden voorwaarts. Ernst trad hun kalm en hedaard tegemoet, en terwijl hij voor hen uitliep, als ware hij de officier, die zijne onderhoorigen ten strijde voert, verliet hij met hen het vertrek.

De generaal zag hem een oogenblik ernstig en deelnemend na; vervolgens wendde hij zich tot mevrouw van Werbern, die naar het schein, in de grootste verwarring en onsieltens, over de grootte van het door haar gesticte onheil, op den achtergrond van het vertrek stond.

— Mevrouw, zeide hij, ik bid u mij voor te gaan naar mijn kabinet; ik volg u terstond.

En toen mevrouw van Werbern zich zijwend terug getrokken had, naderde de generaal zijne vrouw en vatte hare hand.

— Victorine, zegde hij, gij ziet, wat gij met uwe dwaze ieverzucht hebt nitergericht. Mij, wel is waar, hebt gij tot de grootste dankbaarheid verplicht, want gij gaaf mij den schilder in handen, en al verbrandt gij ook het portret, zoo bracht gij mij toch op het spoor van het origineel.

Hij groette zijne vrouw met een kouden, ernstigen blik, en verliet het vertrek.

Victorine zag hem verbaasd en vragend na. « Wat wil hij daarmee zeggen? vroeg zij zich zelve af. » Ik zou hem het origineel op het spoor hebben gebracht? O, ik begrijp het al! Hij wil den schilder dwingen den naam van het meisje te noemen! Arme schilder, daarom alzo moest hij voor een hoogerrader doorgaan en gevangen genomen worden. »

« Ja, waarlijk, » riep zij hartstochtelijk,

In de kamers is het rijk der liberalen uit; een katholijk ministerie heeft de liberale ministers vervangen en in de provinciale kiezingen van verleden maand hebben de kiezers overal den bodem aan de liberalerij ingeslagen.

En het is op zulk oogenblik, wanneer men nergens meer van liberalen wil hooren, dat men aan die katholieke burgerij van Tongeren eene liberale regeering zou willen opdringen! Als dat moest gebeuren, liberale heertjes, dan zou Tongeren toch schrikkelijk laag moeten gevallen zijn.

En welke soort van liberalen is het nog die men aan den keus der burgers van Tongeren voorstelt? Terwijl men in de lijst der katholijken mannen aantreft die kennissen van wetten en administratie bezitten, vindt men bij de liberale kandidaten geene enkele der hoedanigheden die men bij den raadsheer kan vereischen.

Op de katholieke lijst vinden wij drie advocaten, en dat nog drie gasten die haar op den tand en katoen in den kop hebben, te weten MM. Daris, Meyers en Nossent. Drie advocaten op elf man, in de regeering van eene arrondissementen hoofdplaats, dat is zeker niet te veel.

Er komen inderdaad alle dagen in den gemeente raad vraagstukken op het tapijt die om behoorlijk opgelost te worden de tegenwoordigheid vereischen van personen die eigen zijn met de wetten en met alle deelen der administratie. Er moeten alleoogenblikken reglementen gemaakt, wetten toegepast, en maatregelen genomen worden, die met geene wet van het land mogen strijdig zijn.

Wie is beter in staat om dat te doen dan de mannen die eene bijzondere studie der wetten gemaakt hebben?

Laat ons eens voortgaan. Wij vinden in de lijst der nieuwe katholieke kandidaten nog andere personen die alle vereischte bekwaamheden hebben om het ambt van gemeente raadslid te bekleeden. Wij vinden er M. Justin Coart die zijn gansch leven in de administratie doorgebracht heeft en M. Sweeck die kandidaat-notaris en secretaris eener belangrijke gemeente is. Wij vinden er M. Oscar Schaezen, M. den doctoor Slegers, benevens de drie uitgaande leden die zeker onder alle oorzichten goed op hunne plaats zijn in den gemeente raad.

— Gaat gij nu de lijst der liberalen na, dan

wederom geheel vervuld van den waanzin der ieverzucht, « ja, waarlijk, het is hoogverraad den strengen, bevelende generaal niet den naam te willen zeggen van het meisje! Ik echter wil, ter wille van dit hoogverraad, den schilder bevrijden. Ik ga naar den koning, ik eisch van hem, dat hij den schilder genade schenke. Ik ben de oorzaak zijner vangenneming, maar ik wil mijn geweten niet bezwaren met eene misdaad, mijne handen zullen rein blijven van bloed. Ik ga naar den koning, hij is zacht en goedhartig. Hij moet mij het leven van dezen jongen mensch schenken, hij moet hem sparen. »

Geheel vervuld door deze gedachte vloog zij naar de deur; maar op dat zelfde oogenblik hoorde zij daar buiten een vrouw op hartverschurenden toon weklagen en gillen: « Waar is de generaal? Brengt mij den generaal Allix! Ik moet hem spreken. »

De deur werd met geweld opengeworpen en eene meisje, dat de lakieien, welke haar badden pogen tegen te houden, ter zijde stiet, wierp zich voor de generaals vrouw op de knieën, hief hare handen smeekend tot haar op en riep op vertwijfelden toon: « Genade! genade! »

— Het origineel! het origineel! riep Victorine, terwijl zij eene schrede achterwaarts deed, en de smeekelingen met vlammeende, onderzoekende blikken aanstaarde.

— Erbarming voor hem! riep Aurelia. Heb medelijden, genadige vrouw, breng mij bij den generaal Allix!

— Bij mijnen gemaal? vroeg Victorine wantrouwend. Wat wilt hij van hem?

— Wat ik wil? vroeg Aurelia sidderend, met een door snikken gedurig afgebrokenen stem. O, God, ik kan geene woorden vinden, om te zeggen, wat ik wil! Maar gij zijt eene vrouw, gij zult mijne kwellingen gevoelen en mijne smart begrijpen. Ik bemin Ernst, zonder

vindt gij er wel eenige personen op die hunne paaschen niet houden, (zij zijn daarvoor zeker te verstandig); gij vindt er wel eenen politieken overlooper die eertijds door de katholijken gekozen werd en die vandaag goed vindt van zijnen kazak te draaijen; gij vindt er twee kandidaten die geen woord vlaamsch verstaan; gij vindt er nog al zoo iets dat niet waard is dat men er van spreke, maar gij vindt er niet een man die de minste kennis heeft van wetten of van administratie.

— Zegt eens, heeren liberalen, houdt gij den gek met de burgers van Tongeren? Meent gij dat wij van ons verstand afgeraakt zijn, om ons die aardige collectie kandidaten voor te leggen?

Ik versta dat de katholijken ons drie advocaten aanbieden; een advocaat is ten minste een mensch die kennis heeft van wetten en administratie. Maar ik heb heel veel moeite om te begrijpen welk nut er kan bestaan om er twee majoors tusschen te steken. Een majoor is zeker een schoon ding. Wat moeten dan twee majoors niet zijn en dat nog twee majoors van de *grosse carnavallerie*.

Luistert, kiezers, er is niets op de wereld gelijk twee majoors op een stadhuis. Er zal wel wat gebroemd worden rond de groene tafel van den gemeente-raad, maar enfin, gelijk de groote hertogin van Gerolstein zeide: *Jaime! j'aime le militaire.*

— Kom, kom, laat ons eens serieus spreken.

Een burger die het recht heeft om zijne bestuursders te kiezen, heeft eenen plicht te vervullen waaraan hij, met de hand op het geweten, niet mag te kort blijven.

De Postrijder heeft verleden week de be teekenis der kiezing zoo klaar mogelijk uitgelegd. Eenieder weet heden wat de liberalen willen. Hunne liberale associatiën vragen het hard op en hunne gazetten herhalen het alle dagen.

Zij willen dat er in de scholen geen godsdienstig onderwijs meer gegeven worde; zij willen dat de priester uit de school verwijderd worde; zij willen dat het katholijk kerkhof geschonden worde en dat de gewijde aarde, waar gij, burgers van Tongeren, op het graf uwer overledene voorouders gaat nederknien, ontheilgd worde door de baldadigheden der vrijdenkerij.

Gelijk de Postrijder het gezegd heeft, zij willen dat het kerkhof niet meer in verscheidene compartimenten verdeeld worde, maar dat de jood, de protestant, en de vrijgeest die

tot geenen godsdienst behoort, en die tot op zijn sterfbed den priester en de hulp des godsdienst verstoppen heeft, den eenen naast den anderen begraven worden en waarom willen zij dat?

Omdat zij dan de gelegenheid zullen hebben om op de gewijde aarde des kerkhofs hunne liberale schandalen uit te zetten! Omdat zij dan, op het graf hunner goddelooze vrienden en onder de schaduw van het kruis, hunne God en mensch tergende redevoeringen zullen kunnen uitspreken! Omdat hunne vrienden de vrijgeesten dan niet meer op het ongewijde gedeelte des kerkhofs zullen begraven worden, en dat de liberalen de gelegenheid zullen hebben om het gewijde gedeelte, te ontheiligen!

De kwestie van personen is van heel gering belang in de kiezing van den 1sten juli, ofschoon van den kant der persoonlijke waarde der kandidaten, de voorkeur nog verre aan de katholieke lijst moet gegeven worden.

Er is iets grooter in het spel dan eenige eigen namen. Er is kwestie van te weten of het godsdienstig onderwijs in onze scholen zal behouden worden, of wel, of de priester geenen voet meer zal mogen zetten in de scholen. Er is daarenboven kwestie van te weten of het kerkhof een gewijde grond zal blijven, waar eenieder volgens zijne geloofsbelijdenis op betamelijke wijze zal begraven worden, of wel, of het katholijk kerkhof door de baldadigheden der vrijdenkerij en der liberalerij zal ontheilgd worden.

De burgers van Tongeren moeten daar tusschen kiezen. Hij die verlangt dat zijne kinderen geen godsdienstig onderwijs meer ontvangen; hij die wil dat de stille van het graf gestoord worde door de redevoeringen der tongersche godverzakkers, dat die maar zijne stem geve aan de liberale kandidaten.

Maar hij die denkt dat de kinderen vroeg genoeg het kwaad kennen; dat de kennis van den catechismus hun niet kan letten en dat het kerkhof eene geheiligde plaats is die aan hare godsdienstige bestemming moet beantwoorden, die zal begrijpen dat hij zijne stem aan de katholieke kandidaten schuldig is.

Is het niet om te lachen dat men hier in Tongeren de menschen komt plagen met die verneukerij van liberalen, en dat men die katholieke en godsdienstige bevolking op den kwaden weg wil helpen?

Burgers gaat eens in u zelve en vraagt u

knien wil ik omklemmen, en hem smeeken om het leven van Ernst, of ten minste om de gunst van zijne vangenschap met hem te mogen deelen! Zoo ben ik hier gekomen! O, breng mij toch bij den generaal!

Victorine sidderte. Daar hoorde zij aan de andere zijde van de deur de stem van haren echtgenoot. « Waar is het meisje? » vroeg hij luid. Victorine sprong op.

— Mijn echtgenoot! riep zij.

Hij zag u hier niet zien, hij mag niet! Zachtjes wipte zij op de teenen naar de deur, schoof er snel den grendel voor, en keerde naar Aurelia terug.

— Hoor, fluisterde zij bevend, ademloos. Hoor, ik geef u mijn woord, hij zal gered worden. Ik zelf ga terstond naar den koning, en smeek hem om genade. Hij zal die mij niet weigeren, want hij is altijd bereid om genade te schenken. Ik ga terstond, zeg ik u, want onze krijgsgaden gaan snel te werk, en wij moeten ons haasten. Maar ik ga niet, tenzij gij mij zwoert, geene enkele poging te zullen aanwenden, om mijnen echtgenoot te spreken, of u aan hem te vertoonen.

— Dat zweer ik u, bij al wat mij duurbaar is. — Nu goed, ga nu hier in mijn bondoir, en verlaat het volstrekt niet. Sluit de deur van binnen, en wie er ook kloppen moge, doe haar voor niemand open, alvorens gij mijne stem hoort, alvorens ik u toeroep: « Victorine, doe open! » Wilt gij mij dat beloven?

— Ik zweer het u!

— Goed zoo! Nu ga ik Ernst reddend. Spoedig

naar mijn bondoir en sluit de deur achter u. Zij drong Aurelia in het bondoir, en nadat zij gehoord had, hoe deze de deur van binnen gegreind en gesloten had, doorliep zij het salon, schoof den grendel van de andere deur af, opende die, en noodigde met een vrolijk gelaat haren